

SPOTKANIA SYNODALNE RUCHU ŚWIATŁO – ŻYCIE

Podsumowanie spotkania III – 11.02.2022r.

WIEPRZE

1. Modlitwa do Ducha Świętego.
2. Przedstawienie się uczestników spotkania, osoby pierwszy raz obecne - w formule „mój pierwszy kontakt z oazą”. Zebrała się mniejsza grupa; zróżnicowana wiekowo i stażem w Ruchu Światło – Życie.
3. Posumowanie dotychczasowych doświadczeń synodalnych. Każda grupa, wspólnota przeżywa te spotkania inaczej. Forma poszczególnych spotkań np. w parafiach, ujawnia bogactwo, czy też cechy charakterystyczne danej grupy. My spotykamy się w formule, która ma pomóc odkrywać synodalność w oazie.
4. Wspólne dzielenie Słowem Bożym w oparciu o fragment Mt 7,1-6 oraz pytania pomocnicze:
 - ✓ *W jakiś sposób moje drzazgi wpływają na postrzeganie i ocenę wspólnoty Kościoła?*
 - ✓ *W jaki sposób moje belki zaburzają innym obraz Jezusa? Kiedy depczę perły?*
5. Praca synodalna na spotkaniu oparta została o trzy hasła Synodu, zgodnie z jego tematem: „**Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja**”. Trzy wymiary tego tematu to komunია, uczestnictwo i misja. Te trzy wymiary są głęboko ze sobą powiązane. Są one istotnymi filarami Kościoła synodalnego. Nie ma między nimi hierarchii. Raczej, każdy z nich wzbogaca i ukierunkowuje dwa pozostałe. Istnieje między nimi dynamiczna relacja, która musi być wyrażana z uwzględnieniem wszystkich trzech wymiarów. (*Vademecum*)

Po podziale na 2 grupy 6-7 osobowe dzieliliśmy się zastawiając, co jest tą drzazgą, belką, wieprzem i co powoduje:

- ✓ Rozbijanie **Komunii**, jedności pochodzącej od Boga,
- ✓ Wykluczanie z **Uczestnictwa**, zamykanie się na słuchanie,
- ✓ Fałszowanie i ograniczanie **Misji**.

6. Synteza z grup:

1) Grupa 1:

- **KOMUNIA**: podziały w Kościele tworzą również ludzie Kościoła, a nie jacyś „obcy”. Pycha rozbija jedność. Domowy Kościół nie stanowi gwarancji zbawienia, to jedna z dróg wzrastania. Trzeba od siebie wymagać, a nie wierzyć w swoją wielkość. Ważne jest, by być autentycznym w relacji do Boga.
- **UCZESTNICTWO** – są różne diakonie i ważna jest jedność, ale nie jednorodność. Ważna jest pokora w służbie w Kościele. Istotne jest rozeznanie, kiedy zwrócić komuś uwagę, a kiedy pozwolić na doświadczenie łaski, by ktoś sam skorygował swoje zachowanie. Kwestia odpowiedzialności za innych w Kościele. Jak stawiać wymagania i nie wykluczać?
- **MISJA** – nasze „belki” czynią nas anty-świadkami Chrystusa. Można sobą zaciemnić obraz Boga i poprzez antyświadectwo odciągać ludzi od Kościoła. Możemy też skrzywić wiarę poprzez nadmierne skupienie na przypadłościach (sprawach mniej ważnych) zamiast na istocie sprawy. Ewangelizacja może się zacząć

od powiedzenia „dzień dobry” nie lubianej osobie. Zwracając komuś uwagę, trzeba pamiętać o formie komunikatu „ja” - Tak odebrałem Twoje zachowanie i to mnie zabiło.

2) Grupa 2: trzy wymiary się przenikają.

- KOMUNIA/ UCZESTNICTWO/ MISJA: na ile ja potrafię słuchać Kościoła i papieża Franciszka, bez oceniania i postawy „ja wiem lepiej”. Brak podstaw formacji, a mądrzenie się. Czynnikiem rozbijającym Kościół może być zamknięcie się na wiedzę i wegetowanie we wspólnocie Ruchu. Brak poznawania dokumentów Kościoła. „Głupota biblijna” i nieposłuszeństwo Kościołowi. Mogę być winien rozłamowi jedności. Nie mogę być obojętny, ale również łatwo osądzać. Mam pamiętać o swojej godności dziecka Bożego i zwracać uwagę bratu, ale z miłością i wrażliwością. Obojętność i wycofywanie się narusza element uczestnictwa i misji. Potrzeba odwagi do wyciągnięcia ręki do drugiego człowieka i do stanięcia w prawdzie.

7. Wolne wnioski:

- ✓ Głos, by nie utracić tego miejsca spotkania różnych gałęzi Ruchu Światło – Życie – być może warto byłoby kontynuować te spotkania;
- ✓ Głos, by podzielić się pracą grupy synodalnej poprzez przygotowanie materiałów do pracy w mniejszych grupach/ kręgach.

8. Podsumowanie, przypomnienie daty następnego spotkania – 11.03.2022r.

9. Odmówienie *Adsumus Sancte Spiritus*.